



ת"ד 2902/08/16 - מדינת ישראל נגד דוד יפרח - בעצמו

4 בינואר 2017

בית-משפט השלום לתעבורה בבאר-שבע

ת"ד 2902-08-16 מדינת ישראל נ' יפרח

לפני כבוד השופט אלון אופיר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י באת-כוחה עו"ד טלי כהן

נגד

הנאשם

דוד יפרח - בעצמו

ע"י בא-כוחו עו"ד דב שמואלי

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת-דין

ב"כ הנאשם הודה בכל העובדות הנטענות בכתב האישום .

לפיכך אני מרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום, ו' בטבת התשע"ז, 4/1/2017, במעמד הנוכחים.

אלון אופיר, שופט

טיעוני באת-כוחה המדינה לעונש:

אין הרשעות להגשה. יש עבר תעבורתי שהתיישן.

מדובר בעבירה חמורה. מגישה במסגרת הראיות לעונש את מכתבו של קורבן העבירה.

מגישה תעודה רפואית של הנפגע, לוח תצלומים של הצומת שגם ממרחק אם מתקרבים לצומת ניתן לראות בבירור את מעבר החציה. יתרה מכך גם אם מעבר החציה היה דהוי חזקה על הנאשם כשמגיע לצומת להאט את מהירותו קל וחומר שמדובר בקרבת מרכז מסחרי, במקרה דנן מרכז ביג באר שבע. הנאשם התקרב למעבר חציה במהירות מבלי להתחשב בכך שהולכי רגל עשויים לחצות את הכביש. מדובר בשעת צהריים בשעה שהמקום הומה אדם 12:40. הוא הספיק לחצות מטר ועשרים בתוך מעבר החציה כך שלנאשם היה מספיק זמן לראות אותו ולבלום בטרם פגע בו.



כתוצאה מהתאונה הולך הרגע נפגע וטופל בבית החולים. אומנם אין חבלות של ממש אך יחד עם זאת לא ניתן להתעלם מגילו של הקורבן.

יש חובת פסילה. אבל אני סבורה שחזקה על ביהמ"ש למגר את התופעה של פגיעה בהולכי רגל במעבר חצייה, שזה למעשה המקום הבטוח עבורם.

אבקש להשית על הנאשם פסילה שלא תפחת מתקופת המינימום, פסילה מותנית וקנס כספי לשיקול דעת ביהמ"ש.

טיעוני בא-כוח הנאשם לעונש:

אנו נבקש שלא למצות את הדין עם הנאשם. הנאשם לא נפסל מנהלית לאחר התאונה. כפי שביהמ"ש רואה בתמונות של מעבר החצייה, מדובר במעבר חצייה מטושטש, שכמעט שלא ניתן לראותו. בניגוד לנאמר במכתב שהוצג, אני מציג את חקירתו של הנאשם במשטרה, שמספר שהוא פנה למעורב, שאל אותו אם הכול בסדר ולקח ממנו את שמו, הנפגע המעורב המשיך בהליכתו, ורק לאחר מכן עזב הנאשם את המקום.

לנאשם ותק נהיגה מאז 1969. ארבעים ושמונה שנה. עבר שיש להתכבד בו. מאז התאונה, במהלך השנה האחרונה, לא היו עברות נוספות. הנאשם נשוי פלוס שבע, פנסיונר, בעברו עבד באחזקת מכונות של תוצרת חקלאית. משמש כנהג יחיד בביתו - אשתו אינה נוהגת. למרבה המזל, תוצאות התאונה קלות, על גבול הנו"ן-בי"ת. הנאשם לקח אחריות, וחסך מזמנו של ביהמ"ש. אני מפנה לתעודה הרפואית של הנפגע. מצוין שם שהוא עיוור בעין אחת. הוא לא הבחין ברכב הנאשם, ויש לו גם כן אשם תורם לקרות התאונה.

לאור כל הנסיבות המקלות נבקש להסתפק בפסילה על תנאי פלוס קנס, ולחלופין, אם ביהמ"ש יסבור שיש להשית אף פסילה בפועל, נבקש שפסילה זו תהיה נמוכה ככל האפשר.

גזר-דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עברה בניגוד לתקנה 21(ב)(2) בתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, וכן בעברה על סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, יחד עם תקנה 67א בתקנות התעבורה.

במילים אחרות, הורשע הנאשם כי ביום 18.1.16 בסמוך לשעה 12:40 פגע עם רכבו בהולך רגל אשר חצה כביש במעבר חצייה.

בהתאם לעובדות כתב האישום נחבל הולך הרגל ונזקק לטיפול רפואי, כאשר ביחס לנתון זה הגישה המדינה את התעודה הרפואית הרלוונטית המסבירה את משמעות המלל שבטענה 5 של כתב האישום.

באת-כוח המדינה אישרה בטיעוניה כי אין לנאשם שבפניי כל עבר תעבורתי (הגם שהוא בעת ותק נהיגה של 48 שנים),



ולמרות עובדה זו עתרה לענישה הכוללת פסילה בפועל של רישיון הנהיגה, זאת מכוח העובדה כי ביחס לסעיף 62(2) בפקודת התעבורה קמה חובת פסילת רישיון הנהיגה מכוח החוק.

עוד טענה באת-כוח המדינה כי חומרה יתירה יש למקרה, שכן הפגיעה בהולך הרגל הייתה כאשר חצה מעבר חצייה, ובהתאם לתמונות צבע שהגישה לעיון בית-המשפט נטען כי המדובר במעבר חצייה המסומן בצורה ברורה על הכביש, מה שחייב את הנאשם לזהירות מיוחדת במקום בו התרחשה התאונה.

בא-כוח הנאשם הדגיש בטיעונו כי לא נגרמו כל חבלות ממשיות להולך הרגל, מעבר החצייה במקום מסומן בצורה שאינה ברורה לחלוטין, ויש קושי ממשי לכל המתקרב אליו להבחין בקיומו, וכן הסביר כי העדר כל עבר תעבורתי רלוונטי על פניו ותקנה נהיגה של 48 שנים אינו מצדיק, לשיטת ההגנה, כל רכיב של פסילה בפועל, קל וחומר כאשר לקח הנאשם אחריות מלאה ביחס לעובדות כתב האישום, ללא כל תיקון.

בבוא בית-המשפט לגזור עונשו של נאשם בפרשה הכוללת גרימת תאונה בה נפגע הולך רגל ניצבת שאלת הרשלנות, או רף הרשלנות, כקריטריון המרכזי על-פיו ינוע בית-המשפט בתוך מתחם הענישה הנוהג.

צודקת התובעת כי מתחם הענישה ביחס להרשעה בסעיף 62(2) בפקודת התעבורה מחייבת בהתאם לחוק רכיב של פסילה בפועל כחלק מהענישה הכוללת שתיגזר.

נוכח הוראת המחוקק אין בידי לקבל את בקשת ההגנה להימנע לחלוטין מרכיב של פסילה בפועל, גם אם כל יתר הנסיבות, כפי שיפורטו להלן, מצדיקות הפעלת שיקולים לקולא בפרשה זו.

נדיר כי נאשם המתייצב בפני בית-המשפט יכול להציג ותקנה נהיגה של 48 שנים, כאשר ברקע אין לחובתו כל הרשעת תעבורה (גם בסיטואציה בה המדובר בעבר תעבורתי שהתיישן). אין המדובר בעבריינות תעבורה מסוכן, וללא ספק עברו של הנאשם במקרה זה אינו מעיד על מסוכנותו אלא ההפך, מעיד כי המדובר בנהג זהיר בדרך-כלל.

הנאשם לקח אחריות מלאה ביחס לעובדות כתב האישום, לא הגיע לכל הסדר עם התביעה, ובהתאם לתיקון 113 של חוק העונשין, יש לקחת נתון זה לזכותו בשלב גזירת העונש.

מבט בוחן של התמונות אותן הציגה התובעת במסגרת טיעוניה מצדיק בעיניי את קבלת עמדת ההגנה לפיה מעבר החצייה במקום בו התרחשה התאונה רחוק מלהיות מסומן בצורה ברורה. המדובר במעבר חצייה שהצבע בו מן הסתם לא חודש תקופה ארוכה מאוד, ורק בהתקרב ממש למעבר עצמו יכול נהג סביר להבחין בקיומו. אין המדובר בפטור מאחריות לנאשם כתוצאה ממצב מעבר החצייה (שכן מבט טוב יותר יכול היה להוביל להבחנה באותו מעבר), אך ללא ספק המדובר בנסיבה הפועלת לקולא ולא לחומרה בפרשה זו.



ביחס למצבו הגופני של הנפגע בתאונה, הרי שקריאת התעודה הרפואית מיום התאונה מראה כי אפילו הצוות הרפואי שבדק את הנפגע לא אבחן כל פגיעה ממשית בגופו, ציין כי המעורבות בתאונה או הפגיעה הנטענת היא לדברי הנבדק, ולא כתוצאה ממצא פתולוגי שנמצא בגופו. כל המדדים אשר נבחנו על-ידי הצוות הרפואי בבדיקה הפיסיקאלית שבוצעה לנבדק נמצאו תקינים, ולמעשה הוא נשלח לביתו בתום הבדיקה עם המלצה למעקב רופא מטפל, טיפול נוגד כאבים במקרה הצורך ומנוחה של שלושה ימים. ללא ספק, אין המדובר באירוע קל או נעים למי שנפגע על-ידי רכב במעבר חצייה, אך כאשר גוזר בית-המשפט דינו של אדם יש לציין בהגינות בגזר-הדין את מצבו האמתי של הנפגע, וככל שהמדובר בפגיעה קשה יינתן לכך ביטוי הולם בגזר-הדין, אך גם כאשר הפגיעה קלה (עד קלה מאוד) ראוי שתהיה לכך השפעה הפוכה על העונש הנגזר בסופו של יום.

אני מקבל את עמדת ההגנה לפיה הפגיעה בהולך הרגל בפרשה זו קלה.

שקלול כל הנתונים שסקרתי לעיל מוביל אותי למסקנה לפיה בפרשה זו ראוייה פסילה בפועל של רישיון הנהיגה לתקופה של 45 יום. החלטה זו תאוזן בפסילה מותנית וקנס הולמים, אשר יחד יהוו תמהיל ענישה שיענה על עקרון ההלימה הקבוע בתיקון 113 של חוק העונשין.

לפיכך, הנני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. קנס בסך 1,000 ₪ או שלושה ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך ארבעה חודשים מהיום.

ב. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 45 יום.

רישיון הנהיגה יופקד תוך 90 יום במזכירות בית המשפט, **ואם לא יעשה כן יחשב הנאשם פסול אך פסילתו לא תימנה.**

ג. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של ארבעה חודשים וזאת על תנאי למשך שנתיים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום, ו' בטבת התשע"ז, 4/1/2017, במעמד הנוכחים.

אלון אופיר, שופט

קלדניות: דורית שריקי ועמוס מדר